

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. J. R., nar. X.**, bytem P. 4, T. 1356/6, zastoupen Mgr. Tomášem Dvořákem, advokátem v Praze 8, Sokolovská 32/22, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o žalobě proti výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2012, č. j. 3/2012-190-TAXI/9,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou dne 14. 5. 2012 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení výroku II. rozhodnutí Ministerstva dopravy č. j. 3/2012-190-TAXI/9 ze dne 7. 3. 2012, kterým k jeho odvolání bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy č. j. MHMP 162076/2011 ze dne 7. 3. 2011 tak, že

- I. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu se část rozhodnutí dopravního úřadu č. j. MHMP 162076/2011 ze dne 7. 3. 2011 o tom, že provozovatel taxislužby Ing. J. R., nar. X., místem trvalého pobytu a místem podnikání: T. 1356/6, P. 4, IČO: X., porušil ustanovení § 21 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění platném do 31. 5. 2012, v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že dne 14. 8. 2010 po poskytnuté přepravě vozidlem zn. X., SPZ: X., nevydal cestujícímu doklad o výši jízdného, pořízený z tiskárny taxametru, ruší a řízení se zastavuje.

- II. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se zbývající část výroku rozhodnutí dopravního úřadu č. j. MHMP 162076/2011 ze dne 7. 3. 2011 mění takto:

Slova „ukládá pokuta ve výši 40.000 Kč, slovy čtyřicetisíckorunčeských“ se nahrazují slovy „ukládá pokuta ve výši 8.000 Kč, slovy osmtisíckorunčeských“.

Zbývající části výroku rozhodnutí zůstávají beze změny.

Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 7. 3. 2011, č. j. MHMP 162076/2011, bylo stanoveno, že provozovatel taxislužby J. R., porušil dne 14. 8. 2010

- Ustanovení § 9 odst. 2 písm. e) bod 4 zákona o silniční dopravě tím, že vykonával práci řidiče taxislužby vozidlem X., SPZ: X., ačkoliv nebyl držitelem platného průkazu o způsobilosti řidiče vykonávat taxislužbu;

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě.

- Ustanovení § 3 odst. 3 zákona o silniční dopravě v návaznosti na § 1a odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že při provozování taxislužby vozidlem X., SPZ: X., jako řidič nevedl záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku;

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě.

- Ustanovení § 3 odst. 4 písm. a) zákona o silniční dopravě v návaznosti na § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že při provozování taxislužby vozidlem X., SPZ: X., nebyl ve vozidle záznam o provozu vozidla (měsíční uzávěrky taxamtru květen 2010, červen 2010 a červenec 2010).

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě.

- Ustanovení § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě v dopravě v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že dne 14. 8. 2010 po poskytnuté přepravě vozidlem zn. X., SPZ: X., nevydal cestujícímu doklad o výši jízdného, pořízený z tiskárny taxamtru.

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona o silniční dopravě.

Jelikož bylo v průběhu vedeného správního řízení nesporně prokázáno, že byly naplněny skutkové podstaty uvedených správních deliktů, proto se jmenovanému provozovateli taxislužby ukládá pokuta ve výši 40.000 Kč.

Žalovaný správní orgán tedy částečně vyhověl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Současně podstatným způsobem snížil uloženou pokutu ze 40.000 Kč na 8.000 Kč. Nicméně odmítl zbývající odvolací námitky. Uvedl, že hlídka městské policie do úředního záznamu zaznamenala, že provozovatel taxislužby nepředložil měsíční uzávěrky z taxamtru za měsíce květen a červen 2010 a za měsíc červenec 2010 předložil pouze nepřehledný ručně psaný záznam, jehož fotokopie je přílohou úředního záznamu. Doložený záznam za měsíc červenec 2010 vyjma údajů v hlavičce dokumentu o provozovateli taxislužby a vozidle neobsahuje relevantní informace o provozu kontrolovaného vozidla a jedná se o nepřehlednou skupinu číselných údajů.

Žalovaný nesouhlasil s právním názorem provozovatele taxislužby, že není povinen vést záznamy o bezpečnostních přestávkách a době odpočinku v případě, že vykonává práci

řidiče v natolik malém rozsahu, že není povinen dodržovat bezpečnostní přestávky. V předmětném záznamu totiž nejsou evidovány samotné bezpečnostní přestávky podle § 3 odst. 6 prováděcí vyhlášky, nýbrž jak napovídá samotný název této evidence, i doby řízení a doby odpočinku stanovené v odstavci 7 téhož ustanovení.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti, neboť jím byla porušena jeho veřejná subjektivní práva.

Žalobce namítal, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně nezjistily v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a dospěly tak na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 28. 6. 2012 navrhnul žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 7. 3. 2012.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 14. 4. 2015 a dne 19. 7. 2016, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 7. 3. 2012, č. j. 3/2012-190-TAXI-9 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalovaného správního orgánu a rozsudkem ze dne 13. dubna 2016, č. j. 10 As 116/2015 – 43, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. dubna 2015, čj. 8 A 58/2012-69 zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc se vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Konstatoval, že Městský soud v Praze v rozporu s dispoziční zásadou – pravděpodobně omylem – překročil zákonné meze přezkumu správního rozhodnutí. Zrušil totiž rozhodnutí stěžovatele v celém jeho rozsahu, byť žalobce žalobou brojil pouze proti výroku II. tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že z odůvodnění rozsudku není zřejmé, na základě jakých úvah dospěl soud k dílčímu závěru, že povinnost mít ve vozidle záznamy o provozu vozidla za poslední tři měsíce, není v zákoně o silniční dopravě uložena a ani z něj žádným způsobem nevyplyvá. Městský soud v Praze uvedené pouze konstatoval, nikterak však nerozvedl, proč se v souzené věci vůbec nezabýval možností aplikace § 3 odst. 4 zákona o silniční dopravě. V uvedeném ustanovení je přitom zcela jasně stanoveno, že tuzemský dopravce je povinen zajistit, aby v každém vozidle byl při provozu záznam o provozu vozidla,

pokud je dopravce povinen jej vést podle § 3 odst. 2 zákona o silniční dopravě; nepochybně tedy citovaný zákon povinnost mít ve vozidle záznamy o provozu vozidla ukládá. Omezuje-li prováděcí vyhláška tuto povinnost časově jen na záznamy za poslední tři měsíce, neukládá tím nic, co by jako zákonem stanovená povinnost již nebylo normováno.

Podle § 3 zákona o silniční dopravě

(1) Tuzemský dopravce je povinen

a) používat v silniční dopravě vozidlo, evidované v České republice se státní poznávací značkou České republiky, od jehož technické prohlídky a měření emisí neuplynula doba delší, než stanoví zvláštní právní předpis, 3a)

b) v souladu s přímo použitelným předpisem Evropských společenství 4d) zajistit, aby řidiči dodržovali ustanovení týkající se doby řízení, doby bezpečnostních přestávek a doby odpočinku, pokud pro určité kategorie vozidel prováděcí právní předpis anebo mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu, nestanoví v souladu s přímo použitelným předpisem Evropských společenství 4d) doby řízení, doby bezpečnostních přestávek a doby odpočinku jinak,

c) zajistit, aby práce řidiče z povolání vykonávala osoba, která se zúčastnila školení řidičů z povolání a úspěšně absolvovala přezkoušení z pravidel silničního provozu, 4b)

d) zajistit, aby práce řidiče z povolání vykonávala osoba, která se podrobila pravidelné lékařské prohlídce a je podle této prohlídky k řízení motorových vozidel zdravotně způsobilá, 4c)

e) v mezinárodní dopravě zajistit, aby najaté vozidlo bylo používáno pouze za předpokladu, že je najato bez řidiče, vozidlo řídí dopravce sám nebo jeho zaměstnanec, a aby ve vozidle byla při jeho provozu smlouva o nájmu s uvedením registrační značky najatého vozidla a pracovní smlouva řidiče, pokud není řidič zároveň dopravcem.

(2) Tuzemský dopravce provozující silniční dopravu vozidly určenými k přepravě osob je povinen vést záznam o provozu vozidla. Tento záznam je povinen uchovávat po dobu pěti let od ukončení přepravy. Toto ustanovení se nevztahuje na osobní vozidla používaná dopravcem k silniční dopravě pro vlastní potřebu. Způsob vedení záznamu o provozu vozidla stanoví prováděcí předpis.

(3) Tuzemský dopravce provozující silniční dopravu vozidly určenými k přepravě osob, s výjimkou osobních vozidel používaných pro vlastní potřebu, a dopravce provozující silniční dopravu vozidly určenými k přepravě zvířat a věcí, jejichž celková hmotnost včetně přívěsu nebo návěsu přesahuje 3,5 tuny, je povinen zajistit, aby řidič vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, a tento záznam je povinen uchovávat po dobu 1 roku od ukončení přepravy, nejde-li o osobní vozidla používaná tuzemským dopravcem k silniční dopravě pro vlastní potřebu.

(4) Tuzemský dopravce je povinen zajistit, aby v každém vozidle byly při provozu tyto doklady:

a) záznam o provozu vozidla, pokud je povinen jej vést podle odstavce 2,

b) záznam o době řízení vozidla a bezpečnostních přestávkách, pokud je povinen jej vést podle odstavce 3,

c) doklad o nákladu a vztahu dopravce k němu.

Podle § 9 odst. 2 písm. e) bod 4 zákona o silniční dopravě podnikatel je dále povinen zajistit, aby práce řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba, která má průkaz o způsobilosti řidiče vykonávat taxislužbu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2009, č. j. 7 As 11/2009 – 66, jen originál průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby vydaný správním orgánem, který je veřejnou listinou (§ 21 odst. 8 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě), osvědčuje, co je v něm uvedeno. Provozovatel taxislužby proto splní svou povinnost vyplývající pro něho z § 20 odst. 11 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, jen pokud zajistí, aby byl ve vozidle taxislužby umístěn na předepsaném místě originál průkazu řidiče taxislužby, a nikoliv jeho kopie.

Podle § 35 odst. 1 písm. a), b), d) zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 100 000 Kč dopravci, který

a) nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o provozu vozidla, nebo nezajistí řádné vedení záznamu o provozu vozidla, pokud je povinen jej vést podle § 3 odst. 2,

b) nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a údaj o době odpočinku nebo nezajistí jeho řádné vedení, pokud je povinen jej vést podle § 3 odst. 3,

d) používá v silniční dopravě vozidla, od jejichž technické prohlídky a měření emisí uplynula doba delší, než stanoví zvláštní právní předpis.

Městský soud v Praze při vypořádávání žalobních námitek ve světle závěrů Nejvyššího správního soudu znovu konstatoval, že žaloba nebyla shledána důvodnou ohledně námitky týkající se otázky, zda žalobce měl nebo neměl platný průkaz řidiče taxi. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že z výpisu z centrálního registru dopravců, který je součástí správního spisu, vyplývá, že žalobce nebyl ke dni kontroly držitelem platného průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Podle § 9 odst. 2 písm. e) bod 4 zákona o silniční dopravě je podnikatel v silniční dopravě povinen zajistit, aby práci řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba, která má průkaz o způsobilosti řidiče vykonávat taxislužbu. Zákon tedy jednoznačně ukládá povinnost, aby osoba, která provozuje taxislužbu, měla u sebe průkaz řidiče taxislužby. Požadavek, aby se jednalo o průkaz platný, v zákoně skutečně není vyjádřen. Nicméně to je skutečnost natolik samozřejmá, že pravděpodobně ani zákonodárce nepovažoval za nutné, platnost tohoto průkazu v zákoně o silniční dopravě zdůrazňovat. Neplatný průkaz není průkazem vůbec, neboť neproказuje to, co prokazovat má. Tato zásada platí, ať už se jedná o jakýkoliv průkaz. Tedy průkazem ve smyslu zákona může být jenom průkaz, který je platný, neboť jenom takový průkaz má průkazní hodnotu. Z okolností zjištěných správním orgánem je zřejmé, že žalobce v době kontroly dne 14. 8. 2010 nedisponoval platným průkazem. Navíc ze správního spisu je zřejmé, že průkaz žalobce byl v té době již dva roky neplatný, což lze jen obtížně hodnotit jako nějaké krátkodobé, nebo mimořádné opomenutí.

Koneckonců žalobce při jednání dne 14. 4. 2015 tuto skutečnost ani nepopřel. Snad v případě, kdyby se jednalo o průkaz prošlý v řádu několika dnů, nebo snad týdnů, mohl by k takové skutečnosti správní orgán přihlídnout při výši ukládané pokuty, ale pokud žalobce provozoval taxislužbu s průkazem řidiče taxislužby, který nebyl platný dva roky, potom takovéto jednání lze jen stěží omluvit.

Další žalobní námitka se týkala správního deliktu, že žalobce nevedl záznamy o době řízení vozidla, o bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. K tomu žalobce při jednání dne 14. 4. 2015 soudu sdělil, že činnost řidiče taxislužby vykonával jenom v rozsahu asi dvou

hodin denně a o tom si vedl ručně psané záznamy. Způsob, jakým má být onen záznam o době řízení vozidla a o bezpečnostních přestávkách a o době odpočinku veden, stanoví prováděcí vyhláška k zákonu o silniční dopravě. Je třeba podotknout, že tento způsob vedení tohoto záznamu je ve vyhlášce stanoven poměrně velmi volně.

V prováděcí vyhlášce je stanoveno několik způsobů, jakým může tento záznam o době řízení vozidla vypadat, tzn., může být také veden ručně. Byl-li by tedy veden ručně, nebylo by to nijak na závadu, resp. v rozporu s prováděcí vyhláškou. Problém v inkriminované věci spočívá v tom, že z obsahu správního spisu nelze zjistit, že by žalobce jakýkoliv záznam o době řízení, o bezpečnostních přestávkách, o době odpočinku, vůbec kdy správnímu orgánu předložil. Správní spis nic takového neobsahuje, nelze tedy ani odhlédnout od skutečnosti, že ani v odvolání žalobce nic takového nenamítá a ostatně v žalobě také ne. Takže pokud si žalobce takové denní záznamy vedl a vyplývalo z nich, že provozuje taxislužbu jenom dvě hodiny denně, bylo by to jistě relevantní pro závěry správního orgánu. Nicméně žalobce bohužel nic takového neprokázal, a proto ani tuto námitku nemohl soud shledat důvodnou.

Podle žalobou napadeného rozhodnutí byla žalobci uložena sankce rovněž za to, že v jeho vozidle nebyly záznamy o provozu vozidla taxislužby, tj. měsíční uzávěrky za 3 měsíce zpět, tzn. za květen, červen, červenec 2010. Žalobce k tomu doložil záznam, který se vztahoval k měsíci červenci 2010, který ve vozidle měl k dispozici, a který byl veden ručně.

Městský soud v Praze po novém přezkoumání dospěl k závěru, že ani tato žalobní námitka není odůvodněná. Původně sice bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno s přihlédnutím k této žalobní námitce, která se týkala aplikace ustanovení § 3 odst. 2 zákona o silniční dopravě v návaznosti na prováděcí vyhlášku. Při novém projednání musel soud přihlédnout k tomu, že jeho argumentaci v tomto ohledu Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelnou. Tak jak je vyložena v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 116/2015 – 43, konkrétně zejména v bodech 27 až 29, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že úvahy a závěry Městského soudu v Praze v této věci jsou nepřezkoumatelné, zároveň ovšem upozornil na relevantní normy zákona o silniční dopravě, které měly být při úvahách soudu použity.

Městský soud v Praze tedy po novém přezkoumání věci musel konstatovat, že jeho závěry, které vyjádřil v předchozím rozsudku, nebyly v souladu se zákonem, když nesprávně dospěl k závěru, že žalobce byl nezákonně sankcionován za povinnost, která není řádně zákonem uložena, když poukázal na to, že podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona o silniční dopravě je sice žalobce povinen vést záznam o provozu vozidla, nicméně způsob vedení tohoto záznamu pak stanoví prováděcí vyhláška a aniž by v zákoně bylo stanoveno to, jak dlouhou dobu má dopravce své záznamy o provozu vozidla ve vozidle mít k dispozici.

Nesporné tedy je, že povinnost mít záznam o provozu vozidla je stanovena přímo v zákoně o silniční dopravě, a to v ustanovení § 3 odst. 4 písm. a). Nebylo-li by omezení daného prováděcí vyhláškou, potom podle názoru soudu by to znamenalo, že tuzemský dopravce musí své záznamy o provozu vozidla nejenom uchovávat po dobu 5 let od ukončení přepravy, ale musí je hlavně v kompletním provedení vozit neustále ve vozidle při jeho provozu, neboť zákon sám žádné časové omezení nestanoví, a bylo by tedy povinností žalobce mít všechny záznamy neustále ve vozidle. Prováděcí vyhláška tedy tuto povinnost vozit záznam ve vozidle zmírňuje, omezuje ji jenom na poslední tři měsíce, a tedy nezbyvá,

než konstatovat, že je povinností každého tuzemského dopravce zajistit, aby v každém vozidle byly při provozu záznamy o provozu vozidla právě či alespoň za poslední tři měsíce, což se v inkriminované věci nestalo. Žalobce měl ve svém vozidle jediný materiál, který by bylo možno za záznam o provozu vozidla považovat, a který byl z července 2010.

V tomto smyslu tedy soud musel změnit své úvahy, resp. závěry, které z nich vyvodil a dospět k závěru, že zákon ukládá žalobci povinnost mít záznamy o provozu vozidla a pokud prováděcí vyhláška tuto povinnost omezuje časově jenom na záznamy za poslední tři měsíce, neukládá tím nic, co by jako zákonem stanovená povinnost již nebylo normováno, jak konstatoval Nejvyšší správní soud. Pak ovšem nedošlo k porušení zákona o silniční dopravě tím, že byla žalobci uložena pokuta za to, že nezajistil, aby ve vozidle byl záznam o jeho provozu.

Pokud jde o poslední žalobní námitku týkající se neprofesionálního a nezákonného průběhu kontroly strážníků Městské policie ze dne 14. 8. 2011, musel ji soud rovněž odmítnout jako neodůvodněnou. Jedná se o námitku uplatněnou jak průběhu správního řízení, tak i v odvolání. Oba správní orgány se s ní vypořádaly takovým způsobem, který soud považuje za dostatečný. Z úředního záznamu sepsaného strážníky Městské policie dne 14. 8. 2010 mj. vyplývá, že na místě byla pořízena fotodokumentace a video dokumentace. Právě na základě vyhodnocení této dokumentace vyhodnotil odvolací námitky žalovaný správní orgán, který uvedl, že se nedomnívá, že by nedostatky v provedení kontroly byly natolik zásadní, že by bylo možné považovat kontrolu za provedenou v rozporu se zákonem. Napjatá atmosféra při provádění kontroly a nervózní vystupování některých strážníků neovlivnily pravdivost a objektivnost kontrolních zjištění zaznamenaných v úředním záznamu. Je nutno mít na paměti, že kontrola byla provedena po drobné dopravní nehodě kontrolovaného vozidla žalobce a vozidla hlídky městské policie.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. července 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**